

Crítiques

La desgràcia de Catalunya ve de lluny

Adesiara publica 'La desfeta de Catalunya i la destrucció de Barcelona', crònica de la Guerra de Successió fins ara inèdita vista per un dels seus coetanis, Josep Plantí

LA DESFETA DE CATALUNYA I LA DESTRUCCIÓ DE BARCELONA

Josep Plantí

Adesiara

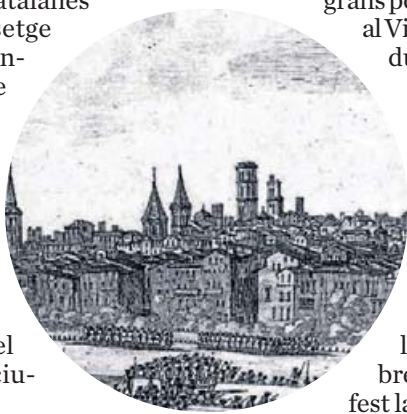
200 pàg.

14 €

Joaquim Armengol

De Josep Plantí (Barcelona, 1681 - Milà, 1743) no se'n tenia notícia fins que Mariarosa Scaramuzza Vidoni, l'any 1995, publica una primera nota sobre un manuscrit que es conserva a Milà. Un manuscrit de gran interès i que inclou tres obres, notes i alguns esborranys menors. La publicació a càrrec d'Adesiara de *La desfeta de Catalunya i la destrucció de Barcelona* conté una part d'aquests originals: *De la mort de Carles II, rei de les Espanyes*, *De la desfeta de Catalunya i la destrucció de Barcelona, gairebé simultània*; i també una curiosa composició poètica, *Hemistiquis a partir del llibre primer de l'Eneida de Virgili*. A més, l'edició compta amb un pròleg de Carles Puigdemont i una magnífica introducció d'Agustí Alcoberro.

Plantí va ser un personatge destacat i d'una importància pública innegable. Procedia, a més, d'una família marcada per un fort austriacisme. El mateix Josep va participar en la conspiració fallida del 1704 i en l'alçament del 1705, que acaba amb la proclamació de l'arxiduc Carles III com a regent a Barcelona. Fins i tot es va allistar al cos d'elit de les Reials Guàrdies Catalanes enfront del primer setge borbònic (1706). Tanmateix, la derrota de Catalunya a mans dels Borbons va dur-lo a l'exili. Més enllà d'això, Plantí va ser professor a la Universitat de Barcelona, oïdor i jutge de la Reial Audiència de Sardenya i jutge del reial Senat de Milà, ciutat on va morir.

WIKIPEDIA

Plantí comença la crònica de la Guerra de Successió (*De la mort de Carles II, rei de les Espanyes...*) amb la mort de Carles II (1700) i l'acaba amb l'ocupació borbònica de Sardenya (1717). L'obra, escrita en clau de present, sembla tenir unes intencions clares: reflexionar sobre la legitimació de l'actuació dels catalans i de les seves opcions polítiques, i fer una vindicació de la defensa de Barcelona "per tal que no es parli en el futur d'infàmia ni de rebel·lió..." i, d'aquesta manera, donar a conèixer al món el "cas dels catalans", perquè la gent se'n formi una opinió honesta i correcta. Això sí, des d'una perspectiva objectiva, allunyada de qualsevol provincianisme sectari. El text de Plantí devia ser polèmic. Ho evidencia aquest passatge: "[...] no comprenc per què alguns escriptors tracten dels catalans amb paraules impròpies i difamatòries per aquesta defensa [de Barcelona]. No ho puc entendre, si no és que ho fan empesos pel fanatisme, corromputs pels diners o moguts pel desig de complaure o adular el rei".

La brutalitat de la guerra

Plantí reflexiona sobre Catalunya i l'exili, una reflexió que té, a més, un efecte mirall, d'una clara ressonància amb el nostre present, més enllà del valor testimonial històric. La desgràcia de Catalunya, el maltractament venjatiu, sistemàtic i permanent, ve de lluny i sembla repetir-se malgrat els intents de superar-la. El text descriu la guerra en la seva brutalitat, així com les seves conseqüències i la repressió. Però el més interessant són els cinc arguments que l'autor planteja per justificar l'opció presa pels catalans el 1713. En cito un: el dret que tenen els regnes de triar el seu rei quan aquest manca, contraposant així el dret públic als drets dinàstics. Per tant, seguint Plantí, la successió de Felip V va ser nul·la de dret.

Com bé observa Alcoberro, l'obra conté elements de pensament polític de gran modernitat i és un text que centra el debat historiogràfic de l'època. Cal destacar la talla que exhibeix Plantí a través dels seus referents literaris, els grans poetes clàssics (en especial Virgili i Horaci). L'autor no dubta a recórrer a exemples precisos de la història antiga mitjançant fragments eficaços que insereix al llarg del text. Això reforça els seus arguments, uns arguments i uns referents que donen el to i que acosten l'obra a la crònica tràgica. El llibre aclareix i posa de manifest la força de la raó.

Woody Allen.

Gravetat zero.

Pròleg de Daphne Merkin

Aquest nou recull de relats és Woody Allen en estat pur

Alianza editorial

© 2022 Soop-Yi Pevrin